

Dan Turell: De første år

Fra Onkel Danny fortællervidere (1978)

Mine første egne erindringer er fra Hagens Alle 40, og de begynder da jeg var 3-4 år, i årene lige efter krigen. De tidligste erindringer er billeder, billeder som afklippet en filmspole, som var de i virkeligheden erindringer om aldrig eksisterende familie-fotos: Mor ung i nydelig grå spadsere-dragt ned ad alleen, Far med overskæg og pibe der udsen-der røgringe, jeg selv rockende i barnevognen uden for hu-set på fortovet i solskinet, langsomt varmet op af Solen, og (hvis Mor har ret, og hvorfor skulle hun ikke have det) vegetativt mediterende, drømmende, meget lidt grædende eller råbende ...

Huset var en lille, temmelig faldefærdig villa med stue og første sal. Oprindeligt havde den engang tilhørt Bedstemor, Bedstemor som jeg kun så en eller to gange som en lille gammel indskrumpen hvidhåret dame der lå i sengen hele døgnet med en rød kyse på og røg store cigarer og drak snaps ustandselig og bandede som en hel hær af murerar-bejdsmand på druk og som ikke desto mindre styrede hele familien i stålhård italiensk stil fra sit sengeleje. Bedstemor solgte huset et par år før hun døde, men med den klausul over for køberne, at førstesalen skulle lejes ud til de i hen-des familie der måtte mangle en bolig - Bedstemor var dels fremsynet, dels en varmhjertet tilhænger af familie-mafiaens gyldne princip. Så da Bedstemor døde rykkede vi, Far, Mor og jeg, ind på førstesalen der bestod af to værelser og et køkken, og små grå værelser tilmed, intet bad naturligvis, og fælles lokum på trappen med ejeren.

Min bedste barndomsven var en veninde, hun hed Minna og var lidt sær, spændende og kantet, hun boede på den anden side af den sti der gennemskar Hagens Allé, og jeg

ved ikke hvordan eller hvorfor vi blev venner, men det gjorde vi, vi var et næsten uadskilleligt par. Minna var, i min erindring, sort og sigøjneragtig. Hun troede på hekse. Hun plejede, når vi sad sammen i mørkningen og snakkede hjemme hos os, at se ud igennem vinduet ud i haven og pege på æbletræet og sige: »Se, kan du se heksene ... Kan du se hvor de sidder?« Og det kunne jeg aldrig. Men så viste hun mig skyggerne af deres krogede næser og begynd-te at beskrive dem, og til sidst kunne jeg altid se dem, de rystende hekse i træerne med vorter og koste og mumlende sære ord. De hensatte mig i mærkelige stemninger, og jeg forsøgte at vise Far og Mor dem, men de kunne ikke se dem og ikke lide at tale om dem heller. De kunne ikke se dem, det kunne kun Minna og jeg - og jeg kun når hun havde været der.

Heromkring var det og må det have været jeg begynd-te at gå i skole, på Dyssegårdsskolen, og heromkring er det de deciderede barndoms-indtryk, de der er fra før skolen og sproget, slutter. Det er en mærkelig samling billeder at gense, når de sådan bliver trukket på tilfældets snor i en sen nattetide, det er sælsomme ting man *husker*. Der er alle de ting man ved skete, ydre ting, fødsler og dødsfald, naboer der flyttede, familie der kom på. besøg, Far der skiftede arbejde og den slags - men det er mærkeligt nok ikke dem jeg husker, ikke fra den tidligste tid, snarere fra efter skole-tidens begyndelse. Før da var alt drøm, ordløs drøm til trods for de mange ord: Alt var ét bundløst forvirrende kaos, Verden var et sted hvor alt kunne ske og i ens bevidst-hed ske samtidig, alt fra Christian den Anden til Superman,...